

hulg polle muud kui jámmeda ride ehk
agga palmpu lehtede sisse mässitud.

Israeli ja Judarahwa surno woidminne
ollti teine hopis, muudkui et Jakobit ja Jose-
vit, kes Egiptusse male árrasurriwad, seda
Ma prugi járrele rohhoga wotti. (Wa-
ta i Mosessé Nam. 50 peat. 2. 3. ja 26
salm.)

Judarahwa surnud, mis rikkamat sug-
gu, pesti kohhe, kui hing sai lahkunud;
siis neid wotti agga pealst ja suitsetati seg-
gatud mirri ja aloe ja mu kalli rohhoga;
párrast máhhi jallust ja kássist máhki met-
tega; mässiti kalli limnaste riette sisse ja
widi kohhe mahha, kuid Onnisteggia
matmisest ja Laatsarusse ülesárratamis-
fest öppime.

On need woitud surnokehhad nüüd jo
ennam kui kolm tuhhat aastat ilma mäds-
danematta ja muutmatta jánuud, ja lei-
takse neid Egiptusse maal mitmest paikast,
kui on piramididest, ehk nende liggidal siw-
wist woititud, ehk kalso sisse raiutud hau-

dadest, kuid ka Judarahwaski armasta-
sid ommad surnud kobaste ja kalso sisse
raiutud haudadesse mahhapanna. Mis on
sure tulloga ja hoossaste woitud, need on
farwa polest prunikad; juuksed, silmakul-
mokarwad, hainbad, silmadki ja keik silm-
nággo on ennamiste wiggata ja muutinat-
ta, otsekui innimes sel, kes vast árrasunud.
Máh on pehme kui parknahk, máhki med
annawad fergeimaste lahtiarrotada; lihha
on rabbe, et súnnib kátte ráhhel murren-
dada. Teised, mis keskmist sugu, on ráns-
gad tósta ja kowwad kui pu pakkud; lih-
ha ja luud on keik úhhes pakas, ja máh-
me wööd nenda nahhaga kollo paatund,
et agga waewast annawad lahti wóitta ja
tükiks murda. Monnel woitud surno keh-
hal on ka labbakássi, sbrimed ja kuned
punaseks wárwitud; monnel uhkemal keik
kehha, ehk ommetigi silmnággo, jallad ja
káed árrakullatud. Quakse neid Egiptusse
maalt, kui immeasja, mitme male wálsa,
ning en ka Tartus sure foli kunsčambriis